

[Erhard Jakobsen.]

skam, for i alt fald det officielle Danmark har jo deltaget. Det officielle Danmark har gjort alt, hvad man kunne, for at påvirke den amerikanske offentlighed og søge at fremkalde den holdning, som nu til sidst har sejret, og som har fremkaldt det, der nu er sket.

Regeringens standpunkt behøver vi ikke at tage os så forfærdelig meget af. Hvad statsministeren siger om det, behøver vi ikke at tage os så forfærdelig meget af. Alle ved, det er en mindretalsregering, alle ved, der ikke er dækning for det syn, som statsministeren har fremsat på begivenhederne i Vietnam. Det behøver ingen at tage sig af, og det er der nok heller ingen der gør.

Jeg kunne fristes, næsten over evne, til at bringe statsministerens ord til mig frem i denne forbindelse. Da jeg talte om det hysteri, der rådede i den ganske befolkning under de amerikanske bombardementer, så mindede statsministeren utålmodige socialdemokrater om, at jeg dog alligevel kunne være meget god, for jeg var jo i alt fald en udmærket borgmester. Jeg kunne fristes til i dag også at nævne ting, som statsministeren sikkert var udmærket til, når vi lige så bort fra udenrigspolitik, men jeg skal ikke lade mig friste til at gå ind på det.

Statsministerens udtalelse betragter jeg som værende uden udenrigspolitisk betydning. Derimod kan den få indenrigspolitisk betydning. Ikke i form af ministerstorm og alt det dér, ok nej, så meget skal der slet ikke komme ud af det; men hvis regeringen har ønsket i denne sal at skaffe flertal for en anden holdning til sit lån, så har regeringen i alt fald med statsministerens udtalelse gjort det værste, man kunne gøre, for nu føler vi os ligefrem forpligtet til ved vor holdning over for dette lån at tilkendegive, at vi er dybt uenige i de udtalelser, som statsministeren er fremkommet med. Sådan vil jeg i alt fald reagere. Jeg er i øvrigt enig med kristeligt folkepartis taler. Også mit partis synspunkt vil være: Lad de mennesker, der har ødelagt Sydvietnam, betale genopbygningen. Den humanitære hjælp, det er noget andet, den finder vel sted ad de sædvanlige kanaler og med de sædvanlige bidrag.

Og må jeg så med udgangspunkt i det, hr. Gert Petersen sagde, sige: jeg tror, vi har

lært meget, vi har lært meget om vor holdning til USA i denne situation. Vi bærer et medansvar, fordi vi svigtede USA. Vi var med til at undergrave holdningen i USA, og derfor er det, vi nu kan lære, dette, at for fremtiden, om ikke det engang skal være Berlin, man diskuterer, som man nu har diskutert Sydvietnam, så har vi kun én ting at gøre, og det er i et og alt i den kommende tids udenrigspolitik at bygge på samarbejdet inden for NATO med USA; hvad enten det drejer sig om flykøb, eller det drejer sig om oliesituationen, eller det drejer sig om verdenshandelen, eller det drejer sig om militærstrategi, så er det USA, som dette land skal støtte sig til, det er vor eneste garanti, hvis vi ikke ønsker, at det en dag er Københavns navn, der indgår i telegrammerne på den måde, som Saigons navn nu er indgået.

Steen Folke (VS):

Det var en fantastisk gave, socialister og den internationale arbejderbevægelse fik fra det vietnamesiske folk umiddelbart inden den 1. maj. Det korrupte Saigonregime blev rendt over ende og de sidste amerikanere jaget ud af landet. Vi vidste naturligvis, havde længe vidst, hvordan det ville ende, men det gik hurtigere, end vi havde turdet håbe på.

Umiddelbart forinden var det korrupte styre i Cambodia faldet. Kampene i Indokina og de sejre, som nu er opnået, har meget stor betydning for socialister overalt i verden, og der skal fra VS lyde en lykønskning med sejrene til det cambodianske og det vietnamesiske folk. Sejrene har betydning, fordi de i årevis har givet os inspiration til den kamp, vi fører selv herhjemme, en kamp, som i virkeligheden er rettet mod det samme system, mod den kapitalisme og imperialisme, som også var baggrunden for undertrykkelsen i Indokina.

De indokinesiske folks sejr og først og fremmest det vietnamesiske folks sejr har vist, at den amerikanske imperialisme kan overvindes. Den er ikke uovervindelig. På trods af en kolossal indsats fra verdens mægtigste krigsmaskine mod et lille land og dets befolkning lykkedes det ikke at tvinge dette folk i knæ. Denne kolossale teknologi, som blev taget i anvendelse, de hundredvis af milliarder dollars, som blev brugt på kri-